

Predikan lördagen 10 mars 2018

– mottagningsgudstjänst i Göteborgs domkyrka.

Text Johannesevangeliet 20:19-29

”Vår Gud bär sår”

Det finns en tavla som följt mig som präst i över 20 år. På den står det *”Ingen annan Gud har sår”*. Tavlan är gjord av Anna Björnström (född Sjunnesson) och är inspirerad av Ylva Eggehorns dikt *”No other God has wounds”*. Tavlan har hängt på alla mina arbetsrum och när frågan om valspråk blev aktuell, var det till orden på den tavlan som mina tankar gick. Nu visade det sig bland annat att uttrycket var lite för långt så till slut landande jag i mottot *”Vår Gud bär sår”*.

Valspråket ringar in det som har stor betydelse för mitt kristna liv och det är medvetet mångtydigt. Där ryms tankar om Jesus Kristus som bär egna och andra sår. En försoningens och medlidandets Gud, som hänger fastnaglad på korset men som även är sårmerkt som uppstånden.

Valspråket är i sig inget bibelord – men kan förknippas med många bibeltexter – en av dem är den som biskop Mnisi just läste. Den som berättar om hur rädda lärjungar och en tvivlande Tomas återfår sin frimodighet och tillit till Jesus efter korsfästelsen. Det är *inte* för att han går genom stängda dörrar utan det är när de får *se*, och Tomas får *ta på* hans sårmerkta kropp, som han utbrister *”Min Herre och min Gud”*.

Det är med stor glädje och en viss bävan som jag står här i dag som biskop för Göteborgs stift. Bävan då uppgiften är stor och allvarsam. Men glädjen och förtröstan kommer av tron på en Gud som lägger sin skatt i bräckliga lerkärl, och som ger stora uppdrag också åt rädda och tvivlande lärjungar.

Med valspråket följer också ett sätt att se på kyrkan – Kyrkan som Kristi sårmerkta kropp. Som i sin tur har betydelse för vår uppgift.

Idag vill jag lyfta fram tre korta punkter. Nämligen; 1. Vår kallelse att bära andras sår, 2. att stå i försoningens tjänst och 3. att odla hopp.

- Tron på Gud som bär sår manar oss att *dela andras sår*, att var en kyrka som håller samman det vi säger och gör. Vårt diakonala arbete är inte en följd av tron utan är ett sätt att tro. Jag säger inget nytt, men det tål att upprepas igen. Vi har stora utmaningarna i vårt samhälle idag, och det

ser olika ut i glesbygd och storstad, men överallt finns människor som har det svårt. I Jesus efterföljd är kyrkan särskilt kallad att se till dem i marginalen, de som föraktas och som riskerar att hamna utanför. Jag vet att det redan idag görs massor av gott arbete i våra församlingar. Ibland skulle jag önska att vi sträckte lite mer på oss, och ur den förbättrade självkänslan vågade ännu lite mer.

- En andra punkt som följer av Kyrkan som Kristi sårmärkta kropp – är att *stå i försoningens tjänst*. Vi lever i ett allt mer polariserat samhälle, med ett högt tonläge i debatten. I vårt eget stift finns många spänningar, geografiska, socioekonomiska men också teologiska. Vid flera tillfällen har jag fått frågan hur jag som biskop ska kunna hålla ihop det här stiftet. Det finns det finns därför anledning att påminna om att Kyrkan inte håller samman av egen (eller biskopens) kraft utan därför att vi är ett i Kristus. Det är biskopens roll att peka på och verka för enhet, att envist peka på centrum(, men ibland också att markera gränser). Försoningens väg, den väg som vi följer i fastetid, är ingen en enkel väg – det handlar inte om att hitta kompromisser till vilket pris som helst eller att avstå att peka på missförhållanden. Nej, den utmanar, särskilt dem som ropar på enkla och snabba lösningar – och vi bör besinna och den kostade vår Mästare livet.
- Så till den tredje punkten som också knyter samman valspråket med veteaxet på vapenskölden. Och det är kyrkans uppgift att *vittna om uppståndelsen och odla hoppet*. De diakonala utmaningarna tar aldrig slut och möjligheterna till att nå försoning är ibland synnerligen begränsade. Men som kyrka håller vi oss till påskens mönster, genom död till liv, vilket ger skäl till ett obändigt hopp. Det är såren som väcker lärjungarnas tro och det är genom att dö som Jesus öppnar vägen till det liv som aldrig dör.

En påminnelse om detta grundmönster och uppgiften att peka på hoppet finns som sagt i vapensköldens veteax och i axen och sädeskornen som broderats på kåpan och mitran. Men allra mest påtagligt talar kanske kåpan och mitran i sig. De är nytillverkad av Katarina Ahl (och otroligt vackra om jag får sig det själv) – men det som är särskilt fint är att de gjorda av uttjanta linnedukar och gardiner, tyg som hon köpt i secondhand affärer – och som nu fått nytt liv!

Linnedukarna, det vita tyget, är dessutom sytt med avigsidan utåt – för det är som Katarina säger, inte utsidan som räknas utan det som finns där inne. En inte oviktig påminnelse till en biskop, vars uppdrag omgärdas av många yttre symboler, ofta förknippade med status och makt.

Biskop Susanne Rappmann